

dernes Valgret; hun har studeret Medicin og var fra 1866—90 Overlæge ved et stort engelsk Kvindehospital.

Amerikas nye Præsident er — ligesom den afgaaede — en Tilhænger af Kvindernes Valgret.

Mrs. Pankkurst og hendes Datter, samt Mrs. Drummend, 3 af Suffragetternes Ledere, er fængslede i 3 Maanedere paa Grund af Begivenhederne udenfor Parlamentet den 13. Oktober.

Vi bringer nedenfor de sidste Indlæg i Diskussionen om:

Hvad vil saa Kvinderne?

Først kræve — siden love.

Hr. L. Chr. Poulsen har haft den fortrinlige Idé i Bladet »Kvindevalgret«s sidste Nummer at kalde Kvinderne frem til en Diskussion om Valgretten, idet han med et lille ironisk Blink i Øjet lader en Handske dale ned for deres Fødder og spørger: Mon de vil tage den op?

Vi vil i alt Fald prøve derpaa. Og til en Begyndelse vil det sikkert være paa sin Plads at dvæle lidt ved den Udtalelse i Hr. Poulsens Artikel, hvori han betegner Kvindernes Paastand om, at Kravet om politisk Valgret er et Retfærdighedskrav, som »troskyldig Tale«.

Kvindernes Krav om politisk Valgret er aldeles utvivlsomt et Retfærdighedskrav, hvis man vil anerkende Kvindens Ligeberettigelse med Manden som Samfundsmedlem. Og det Øjeblik man indrømmer, at Kvinderne frembringer aandelige og materielle Værdier, der er ligesaa nødvendige for Samfundets Liv og Bestaaen som de Værdier, der frembringes af Mænd, saa er de to Køns Ligeberettigelse i Virkeligheden dermed fastslaaet.

Det vil sikkert ogsaa falde vanskeligt at bestride den.

I det praktiske Liv anerkendes Kvin-

dens Ligeberettigelse med Manden hver eneste Dag, endog af Mennesker, som teoretisk benægter den. Den anerkendes, hver Gang en Mand i al Troskyldighed siger: Det gaar daarligt med mit Hus og min Bedrift efter min Hustrus Død. Jeg kan umuligt faa alt passet, som det skal, uden kvindelig Medhjælp. Eller naar han siger: Hvordan skal jeg faa mine Børn opdragne? Jeg kan ikke baade være Fa'r og Mo'r for dem, thi det overstiger mine Kræfter og Evner. Og Kvindens Ligeberettigelse anerkendes i Praxis, hver Gang Samfundet tilegner sig Kvindens Ydelser til det, i Form af Arbejde, i Form af Skatter eller i Form af aandelige Værdier.

Men naar man i en demokratisk styret Stat giver ethvert hæderligt og nyttigt mandligt Samfundsmedlem Del i Statens Styrelse gennem den almindelige Valgret — uanset om de Ydelser, han tilfører Samfundet, bestaar i videnskabelige Opfindelser eller i at slaa Skærver til en Landevej — saa skulde man synes, at det kun er simpel Retfærdighed og Pligt at give det hæderlige og nyttige kvindelige Samfundsmedlem den samme Rettighed.

Dernæst spørger Hr. Poulsen, hvad Kvinderne vil med Valgretten, »thi deres Program siger saa uendelig lidt.«

Rent bortset fra det mindre kloge i at skrive Programmer, før man har Midlet i Hænde til at gennemføre dem, saa forekommer det Kvinderne, at deres Program indeholder akkurat lige saa meget som Mændenes, den Gang de kæmpede for Valgret. Maaske dog mere. Thi Kvindevalgretsforeningens Program indeholder foruden Kravet om Valgret tillige et Løfte om efter bedste Evne at udføre et socialt og politisk Oplysningsarbejde mellem Kvinderne for at dygtiggøre dem til Deltagelse i det offentlige Liv.

Hvorvidt Kvinderne, naar de har naaet Maalet: politisk Valgret, vil »lægge sig til Hvile paa Sejrens Hinder, kranse Helte og holde Fest, blive Samfundsstøtter« o. s. v. er ret vanskeligt at svare paa. Kun saa meget kan man sige, at det ikke er det de arbejder for. Antagelig vil der lige saa

vel findes Kvinder, som der findes Mænd, for hvem Tilfredsstillelsen af den personlige Ærgærrighed og hele det ydre festlige Apparat er en stor Fristelse, ligesom der ogsaa vil findes Kvinder, der i Lighed med mange Mænd, vil sidde som »de stille i Landet« og udføre et godt og samfundsnyttigt Arbejde. Det er at haabe, at Kvindernes Ærgærrighed vil søge sin Tilfredsstillelse i Arbejdets Resultat og mindre i de ydre Æresbevisninger; thi den Ordning er de vant til. Kvinderne har jo i en Aarrække med stor Ro set paa, at Mænd traadte frem og indhøstede hele Æren for Resultater, der var naaet gennem et Samarbejde mellem de to Køn.

Hr. Poulsen udtaler, at Kvinderne ikke har saa megen Ret i deres Kamp, som de selv tror, hvis de ikke kan anvise nye Veje til Bekæmpelse af de onde Magter i Samfundet. »Nævnet i Flæng« kaldes disse onde Magter: parlamentarisk Svindel, Brændevin og den afskyelige Vældighed. Ja, det er unægtelig nævnet i Flæng!

Men naar en Menneskeklasse organiserer sig for at virke for Gennemførelsen af et bestemt Krav, saa bestaar dens Opgave jo ikke saa meget i at love noget som i at forlange noget. Saaledes begynder enhver Underklassebevægelse, enhver social Kamp. Og den Menneskeklasse, som hedder Kvinderne, maa have Ret til, som alle andre arbejde for Gennemførelsen af en Reform, der i første Række vil komme dem selv til Gode. Det er det første Skridt i al moderne Samfundskultur. Først naar Maalet er naaet, naar der er skabt bedre Kaar, bedre Muligheder baade for hele Standens og den enkelte Persons Udvikling og praktiske Dygtighed, da bliver det Samfundets Tur til at tale om Gengæld.

Hr. Poulsen mener ligeledes, at man med Billighed kunde forlange af Kvindebevægelsen, at den i Lighed med Kristendommen og den store Revolution skulde anvise nye Veje til Menneskers Lykke og give Samfundet nye moralske Værdier. Det er vist temmelig store Ord. Kvindebevægelsen er hverken en ny Religion eller en stor, samfunds-